

Em dic Susana i la meva vida era insuportable, no podia fer res, la meva germana petita era una pesada i una figaflor, es posava a cridar quan se li trencava una unglya i sempre havia d'anar a l'última moda. A sobre, per acabar-ho d'adobar, els meus pares no em paraven de molestar i intervenir en la meva vida personal, em treien de polleguera i el més estressant de tot, era que no podia fer res per impedir-ho, vaig intentar escapar-me de casa una vegada, però no va servir de res, al cap de dos dies no em quedaven diners i no tenia cap altre lloc on anar, així que vaig haver de tornar.

M'en vaig anar al llit d'allò més furiosa. Al cap d'una estona em vaig aconseguir adormir.

Em vaig despertar en un hospital. Estava molt desconcertada, no sabia on era ni que hi feia allí, només em faltava això ara, estar malalta. Vaig preguntar-ho als metges, a les infermeres, però ningú em responia, era com si sentissin ploure. De sobte es va obrir la porta, la que entrava era la meva germana, i venia plorant! Com podia ser? Què havia passat?

La meva germana cridava i cridava, juntament amb els seus crits, vaig sentir que deia una frase molt estranya: Perquè ens has deixat!? Llavors ho vaig comprendre tot... havia mort. Però, com era possible? Per què jo seguia veient el que li passava al meu cos sense vida?

El meu instint (normalment dolent) em deia que aquella experiència em proporcionaria uns coneixements imprescindibles per anar-me'n d'aquest món, i encara que no crec en déu vaig decidir fer-li cas per una vegada en la vida. Em vaig quedar allí mirant la gent que anava passant i observant les seves reaccions.

La meva germana estava trista, duia un vestit negre, llarg i elegant però d'allò més apagat i unes sabates negres que lluien d'allò més quan els hi tocava el sol, cosa que en aquell moment seria difícil. Ella, no era així, sempre havia estat una noia molt jovial, una mica presumida, i plena d'energia, en canvi en aquell instant, semblava que fos tot el contrari, una noia amargada.

De sobte, aquesta, es va aixecar, va deixar un ram de flors damunt del meu cos, i se'n va anar, la vaig seguir fins a la porta de l'hospital. Quan vaig tornar a la sala on jo estava ingressada però morta hi eren dins els meus pares. La meva mare plorava, mentre el meu pare la consolava, aquella imatge em va recordar l'època en que els pares de la Carolina van morir i la seva àvia la va consolar i ajudar en tot el que va poder.

Quan van haver passat tots els membres de la meva família, el meu cos estava cobert de diferents obsequis com ara rams i regals que jo ja no podria utilitzar.

Van arribar els meus amics, aquests es van quedar una estona mirant el meu cos, i abans d'anar-se'n em van mirar amb cara de decepció i tristesa a l'hora, quan van sortir de la sala vaig sentir a una de les meves amigues plorant i gemegant, era la Carolina, la meva millor amiga, jo era la seva segona pèrdua en molt poc temps.

Vaig estar una bona estona reflexionant, la veritat és que em vaig endur una sorpresa, la meva família m'estimava i es preocupava per mi, no tenia res de dolent, potsertenia les seves rareses i també les seves virtuts, però era la meva família i jo al cap i a la fi me l'estimava.

Havia estat tan ingènua de pensar el contrari, d'odiar-los sense tenir motius. Havia estat un persona molt egoista i incomprensiva en la meva curta vida i, realment la meva vida havia estat insuportable, però no per a mi, perquè a mi sempre m'havien tractat bé, sinó per a la meva família i els meus amics, no els havia tingut mai el respecte que es mereixien.

Si pogués haver canviat les coses, ho hauria fet. Si no hagués reaccionat tan tard, la curta vida que havia viscut hagués estat feliç.

No podia suportar-ho més, volia tornar a viure per arreglar els deutes pendents, per demanar perdó a tothom al qual d'alguna manera havia ferit, enfadat o disgustat, volia convertir-me en una persona millor, en una bona persona.

Em va venir un mal de cap immens, el meu cap va començar a donar voltes i voltes i vaig caure estesa a terra.

Em vaig despertar a la meva habitació, al meu llit i amb la meva germana al llit del costat. Vaig aixecar-me per comprovar que controlava el meu cos, em vaig pessigar, em va fer mal. Tot havia estat un somni, un somni que em va fer veure com era jo realment, un somni en el qual havia pogut observar que els meus pares no són uns pesats, que es preocupen per mi, que la meva germana és una bleada, però que aquesta bleada m'estima i jo me l'estimo a ella, que jo havia estat una noia d'allò més rebel, però que si m'ho proposava podia canviar.

Tal dit, tal fet, gràcies a aquell somni, ara sóc una persona millor, sé que és difícil de creure, però és el que va passar.